

[Kirkeministeren.]

beliggende øer eller midlertidigt på grund af bortrejse er forhindret i at være tilstede.

En tilsvarende hjemmel har manglet i menighedsrådsloven, og det er derfor ikke mærkeligt, at allerede min forgænger som kirkeminister gav tilsagn om, at der inden næste valg ville blive søgt gennemført en reform på dette område. Også overfor mig er spørgsmålet blevet rejst, og fremkomsten af det lovforslag, som jeg nu fremsætter, skyldes da også særlig, at jeg har ment, at dette spørgsmål nu måtte løses. Jeg har fulgt den vej i det hele at foreslå lignende regler gennemført, som er gældende for valg til folketinget og de kommunale råd — selvfølgelig med den nødvendige tilpasning.

Det er berettigede krav om at få tilvejebragt disse særregler, der har foranlediget, at lovforslaget nu fremsættes. Men selvfølgelig har jeg samtidig benyttet lejligheden til også at fremsætte forslag om andre ændringer, som jeg har fundet ønskelige. Jeg skal i denne forbindelse minde om, at der ved lov nr. 207 af 12. april 1949 blev gennemført en principiel ændring i reglerne om valgrettens udøvelse, idet det tidligere krav om en personlig tilmelding til valglisterne som betingelse for deltagelse i valget bortfaldt. De erfaringer, man har gjort under de sidste to valg til menighedsråd, har vist, at det ville være ønskeligt at få gennemført enkelte ændringer, herunder påny gennemført den særregel for præster og kirkebetjente, der ophævedes ved ændringen af menighedsrådsloven i 1949. Det er specielt den vanskelige boligsituation, der har medført, at en del præster, der ikke har embedsbolig, har måttet tage bopæl udenfor sognet. Det synes noget urimeligt, at disse uheldige forhold skal berøve dem og også nogle af kirkebetjentene mulighed for deltagelse i valget i det sogn, hvortil de ved deres stilling er så stærkt knyttet.

Jeg skal iøvrigt henvise til de udførlige oplysninger, der er givet i bemærkningerne til lovforslaget. Jeg føler dog trang til at gøre nogle korte bemærkninger til en af de foreslåede nye bestemmelser, som ikke er knyttet til reglerne om valg, nemlig den i lovforslagets § 1, nr. 12, omtalte bestemmelse om en rådighedssum for menighedsrådene.

Det var noget nyt, da man ved ændringen af loven i 1949 indførte den bestemmelse, at menighedsrådene kunne anvende indtil 500 kr. til stedlige kirkelige formål. Jeg har fundet, at dette beskedne beløb i mange tilfælde ikke kan strække til, og specielt er det min erfaring, at det gælder på steder, hvor befolkningens stærke forøgelse nødvendigvis gør, at der midlertidigt optages særlige opgaver, som først senere, f. eks. efter deling af et sognekald eller opførelse af en ny kirke, kan bringes ind under de normale rammer. I sådanne tilfælde vil større beløb end de nu foreslåede nye maksimumsbeløb eventuelt være nødvendige, hvis ikke et fornuftigt kirkeligt initiativ skal hemmes. Jeg har derfor ment det forsvarligt at overlade det til ministeriet, hvor særlige forhold foreligger, at fastsætte en rådighedssum uden at være bundet af nogen maksimumsbestemmelse.

Det er mit håb, at man fra det høje tings side vil vise velvillig forståelse overfor det fremsatte lovforslag, der, således som det fremgår af, hvad jeg har anført, sigter mod en tilpasning til den udvikling, der er sket i den seneste tid.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om det statistiske departements virksomhed.

Valgt blev: *Holger Eriksen, Th. Carlsen, Conradsen, Andreas Hansen, Erhard Jakobsen, Evald Kristensen, Holger Larsen, Th. Mikkelsen, N. Chr. Christensen, Anders Andersen, Vagn Bro, Niels Eriksen, Ellen Poulsen, Poul Claussen, Hanne Budtz, Knud Nielsen og A. C. Normann.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til beslutning af folketinget om nedsættelse af et udvalg vedrørende tillægsbevillingsforslagets behandling og finansudvalgets arbejdsform.

(Første behandling findes i tidenden sp. 346).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til beslutning af folketinget vedtoges enstemmigt med 100 stemmer.

Derpå fulgte:

Anden behandling af forslag til lov om forlængelse af lov om bortsalg af visse brugte personmotorkøretøjer.

(Første behandling findes i tidenden sp. 143; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 19).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ordføreren (Heising): Der foreligger en udvalgsbetænkning, som enstemmigt indstiller lovforslaget til vedtagelse i den skikkelse, hvori det er fremsat.

Udvalget har haft et samråd med handelsministeren angående de former, hvorunder det offentlige bortsalg foregår. Udvalget retter ikke nogen direkte henstilling, men har dog overfor handelsministeren peget på, at visse enkeltheder i den ordning om bortsalg, der nu praktiseres, måske burde tages op til overvejelse.

Jeg skal anbefale udvalgets indstilling.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Jeg vil gerne takke udvalget for dets hurtige og velvillige behandling af lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov for Færøerne om borteblevne.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3; fremsættelsen findes i tidenden sp. 29).

Lovforslaget sattes til forhandling.

K. Axel Nielsen: Da mit partis ordfører i færøske anliggender, det ærede medlem hr. P. M. Dam, er fraværende, skal jeg på socialdemokratiets vegne anbefale det foreliggende lovforslag om at udvide lov nr. 397 af 12. juli 1946 om borteblevne til også at gælde for Færøerne.

Forslaget kan ikke give anledning til mange kommentarer. De få ændringer, der foreslås i forhold til den her gældende lov, hidrører enten fra særlige færøske forhold, eller også drejer det sig om bestemmelser, der har mistet deres betydning siden 1946. De er således alle ganske selvfølgelige og giver ikke anledning til særlig omtale.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er reglerne vedtaget af Færøernes lagting, og vi bør naturligvis ikke her i folketinget modsætte os opfyldelse af den af lagtinget fremsatte anmodning om, at der på dette område skabes retsenhed.

Jeg anbefaler lovforslaget til hurtig og velvillig behandling, og jeg vil gerne tilføje, at såfremt der ikke fra anden side fremsættes ønske om udvalgsbehandling, agter jeg ikke at stille forslag herom.

Helga Pedersen: Da også mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Johan Poulsen, er fraværende, skal jeg på mit partis vegne gøre nogle få bemærkninger.

Loven af 12. juli 1946 om borteblevne har i de forløbne år virket tilfredsstillende, og mit parti kan derfor anbefale, at dens regler udvides til at gælde også for Færøerne; dette var iøvrigt også forudsat af den sagkyndige kommission, der i sin tid afgav betænkning om de borteblevnes retsstilling. I lovudkastet var det foreslået, at loven ikke skulle gælde for Færøerne, men ved kongelig anordning kunne sættes i kraft for Færøerne. Den regel kan forsåvidt være lige så god som den, man vedtog i lovens § 28 om, at loven ikke skulle gælde for